

motiveret, idet han gjentagne Gange forvarede Udvalget mod, at det vilde lægge Hindringer iveien for, at Loven kunde stee Fyldest, eller i det Hele taget lægge Hindringer iveien for Regjeringen. Men hvilke Grunde anførte den ærede Ordfører for Forslaget? Han sagde: Der foreligger en Lov om Stutterivæsenets Ordning, og det er høist sandsynligt, at den nye Ordning ogsaa vil medføre en Forandring med Hensyn til de Udgifter, som der bliver Spørgsmaal om; det maa ansees for ønskeligt jo før jo hellere at staffe Rigsdagen Indskyldelse paa disse økonomiske Forhold, og derfor har man meent, at der kun skulde gives en Bevilling for 3 Tjeringaar, idet det saa blev muligt forinden disse 3 Tjeringaars Udløb, at Rigsdagen igjennem en Tillægsbevillingslov kunde komme til at udtale sig angaaende denne Sag. Jeg maa tilstaae, at denne Betragtningssmaade ikke er mig fuldkommen klar. Mig forekommer det at være ønskeligt, at dersom man i Løbet af Finantsaaret skulde komme til at udgive en Lov, som forandrede den tidligere bestaaende Tilstand, og ligeledes gav andre Regler, hvad det økonomiske Spørgsmaal angaaer, saa maatte Regjeringen være bunden derved, og Regjeringen vilde handle i høi Grad urigtigt, uconstitutionelt og utilbørligt, om den vilde holde sig til den Bevilling, som var givet i Finantsloven paa Grundlag af en anden Lovordnet Tilstand, og naturligvis under Forudsætning af, at denne ikke forandrede; dersom der inden Finantsaarets Udløb, og navnlig inden de 3 Tjeringaars Udløb, for hvilke Finantsudvalget kun vil bevilge de Udgifter, som Stutterivæsenet i sin nuværende Tilstand medfører, skulde blive endeligt Spørgsmaal om anden Ordning af Stutterivæsenet, og hvad dermed staaer i Forbindelse, saa vil Rigsdagen altsaa ved den Leilighed faae al mulig Anledning til at gjøre sine Ansønelser gjældende, og der vindes forsaavidt ikke Noget ved den Maade, hvorpaa Udvalget har foreslaaet Sagen ordnet. Dette forekommer mig at være saa tydeligt, at jeg ikke har kunnet Andet end blive fristet til at troe, at der bagved Finantsudvalgets Forslag skjulte sig noget Andet; jeg siger det ligefrem, jeg kan ikke forstaae Udvalgets Tanke, hvis det ikke har været den, at man paa denne Maade lige-

som vilde sikke sig, at Sagen blev bragt til Afgjørelse, og tildeels bragt til Afgjørelse paa en vis Maade. Dog, jeg skal ikke forfølge dette Punkt videre, det staaer ogsaa i Forbindelse med det store Spørgsmaal, som allerede idag meget udførligt er blevet drøftet; jeg anseer det for tilstrækkeligt at have antydet den Tanke, som det forekommer mig, man kunde frygte for skjuler sig bagved Finantsudvalgets Forslag. Men der foreligger jo desforuden et Forslag om Stutterivæsenets Ordning; og det er da naturligt, saa forekommer det mig, at Overveieelsen og Afgjørelsen af, hvorledes Stutterivæsenet hensigtsmæssigt bør ordnes, finder Sted ved Behandlingen af denne Sag; dersom den bringes igjennem i denne Session, vil man jo derved faae det afgjort, hvorledes der skal forholdes dermed, og dersom den nye Ordning, hvorfor Lovgivningsmagten erklærer sig, medførte Indskrænkning i Henseende til Udgifterne, saa vil jo, som jeg før bemærkede, deraf ligefrem følge, at der maa stee en Indskrænkning i Regjeringens Bemyndigelse til at bruge af de i Finantsloven til Stutterivæsenet bevilgede Midler. Og dersom denne særlige Sag om Stutterivæsenets Ordning ikke skulde blive tilendebragt i indværende Session, saa tør det jo forudsættes, at Sagen vil blive gjenoptagen i næste Session, og hvis det ikke skulde stee fra Regjeringens Side, saa staaer det jo ialtsald i Folkethingets Magt at fremkalde Sagen paant, ved at gjøre Brug af det Initiativ, som tilkommer enhver af Rigsdagens Afdelinger. Kun da, som sagt, synes Sagen at faae praktisk Betydning, dersom det, man tilsigter ved Forslaget om kun at give Bevillingen for $\frac{3}{4}$ Aar, er at udøve en Tvang paa Regjeringen; men tilsigter man dette, maa jeg for mit Vedkommende ansee det for at være urigtigt. — Naar imidlertid den ærede Ordførers Forklaring af Grundene med Hensyn til den ene Deel af Udvalgets Forslag har været mig uklar, saa maa jeg tilstaae, at dette endnu i høiere Grad gjælder med Hensyn til, hvad han anførte for at retfærdiggjøre den sidste Deel af Forslaget, der nemlig gaaer ud paa, at Midlerne til Landsstutteriet kun skulde bevilges for 3 Maaneder. Den ærede Ordfører hittede, at han kun kunde tænke sig nogen Betænkkelighed